

18. decembra (streda)

Rozjímanie na 18. decembra.
Navrhované témy sú: svätý Jozef, nebo na zemi; jeho poslanie spolu s Máriou a Mesiášom; s Máriou a Ježišom sa prekonávajú ťažkosti.

18.12.2024

„V TOMTO ŽIVOTE sa už tešíš zo samotného Boha“. Tak hovorí hymnus Te Ioseph, ktorý nám už po stáročia vkladá do úst to, čo cítime, keď uvažujeme o poslaní svätého patriarchu^[1]. Môžeme dobre prosiť

Máriinho manžela, aby sme sa mohli tešiť z Dieťaťa Ježiša a z náklonnosti, ktorú nám prichádza ponúknuť.

Jozefova radosť tu na zemi sa však nezaobišla bez úskalí: „Skôr ako by boli začali spolu bývať, ukázalo sa, že počala z Ducha Svätého“ (Mt 1, 18). Okamžite zareagoval s vernosťou verného muža plného lásky k Bohu. Rozhodol sa ju tajne zapudiť, aby Máriu nezaťažoval viac ako nedostatkom svojej spoločnosti. Všetko v tejto rodine slúži Božím plánom, všetko sa prispôsobuje Pánovej vôli. Hoci hodín úzkosti bolo málo, svätý Jozef trpel. Nechápal, čo sa deje, ale nikdy nepochyboval o svojej manželke ani o Bohu. Bol „naplnený svätou bázňou zo života vedľa takej veľkej svätosti“^[2]. Bol mu poslaný anjel, aby ho od toho, čo s úžasom sledoval, odradil a ukázal mu jeho úlohu: „Jozef, syn Dávidov, neboj sa prijať Máriu, svoju manželku, lebo to, čo sa v nej počalo,

je z Ducha Svätého. Porodí syna a dáš mu meno Ježiš; lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechov“ (Mt 1, 20-21).

Je ľahké predstaviť si Jozefovu radosť z tohto dvojitého zvestovania. Mesiáš už bol na zemi a on ho mal strážiť spolu s jeho požehnanou Matkou. K radosti z opätovného získania Márie sa v tej chvíli pridala nesmierna radosť z poznania, že nastal ten správny čas. Pre Dávidovho syna to bola tá najdychtivejšie očakávaná správa. Spasiteľ už bol medzi nimi. O takom veľkom a nezaslúženom šťastí sa mu ani nesnívalo. Začal sa tešiť z toho, čo má, hoci mu stále unikalo, ako sa to má uskutočniť.

PRED PRIJATÍM anjelovho zvestovania svätý patriarcha „plnil dobrý životný plán, ale Boh mal pre neho pripravený iný plán, väčšie

poslanie. Jozef bol mužom, ktorý si vždy nechával priestor na počúvanie Božieho hlasu, hlboko citlivý na jeho tajnú vôľu, mužom pozorným na posolstvá, ktoré k nemu prichádzali z hĺbky jeho srdca a z výšin (...). A tak sa Jozef stal ešte slobodnejším a väčším. Prijímajúc samého seba podľa Pánovho plánu, Jozef sa ocitol v plnosti, presahujúc samého seba. Táto sloboda zrieknuť sa toho, čo mu patrí, vlastníenie vlastnej existencie a táto plná vnútorná disponibilita pre Božiu vôľu nás vyzývajú a ukazujú nám cestu“^[3].

Je veľmi pravdepodobné, že Jozef bežal povedať svojej manželke, čo mu bolo zjavené. V dnešnom evanjeliu sa niekoľkokrát opakuje slovo: prijať. Je to sloveso, ktoré veľmi dobre definuje vzťah, ktorý chceme mať s Bohom. Tešíme sa, že budeme útočiskom, že budeme v srdci ukrývať toto tajomstvo lásky. Prijať znamená, keď sa vzťahuje na

osobu, prijať ju do nášho domu alebo spoločnosti. Je to, akoby aj Boh požiadal Jozefa o povolenie vstúpiť do sveta. Vidíme teda, že Ježiš sa nevnucuje, ale prichádza a žiada o priestor v našich srdciach. Prosí nás, aby sme mu poskytli prístrešie a aby sme mu poskytli svoju spoločnosť.

Je úžasné, že Boh požiadal svätého Jozefa, aby splnil úlohu prijať dva najvzácnejšie životy, aké kedy na zemi existovali. Máriin manžel ako vďačný človek prijal ponúkaný dar a Boh ukázal, že vo veľkorysosti sa nikdy nenechá prekonať. Aj nám náš Pán neustále ponúka svoje dary, veľké i malé, projekty, v ktorých môžeme vytvoriť priestor pre Ježiša a jeho Matku. Svätý Josemaría bol nadšený jednoduchosťou svätého patriarchu: „Svätý Jozef je úžasný! Je to svätec odovzdanej pokory..., neustáleho úsmevu a pokrčených ramien“^[4].

.....

MOŽNO svätý Jozef musel často uvažovať o tom, že Ježiš a Mária sú pod jeho strechou, a cítil sa požehnaný. Mária a Ježiš mu pravdepodobne v každej chvíli dávali pocítiť, aké dôležité je jeho poslanie a jeho život. Museli ho ľahko presvedčiť, že je najlepším otcom na svete.

Napriek tomu musel byť obzvlášť ťažký deň, keď Ježiš bez varovania zostal v chráme a objasnil, aké je jeho poslanie vo svete. „Táto evanjeliová epizóda odhaľuje najautentickejšie a najhlbšie povolanie rodiny: sprevádzať každého jej člena na ceste objavovania Boha a plánu, ktorý pre neho pripravil“^[5]. Keď ho po troch dňoch našli, Jozef sa trochu utešil, keď zistil, že ani Mária mu nerozumie. Máriina spoločnosť po jeho boku bola kľúčom, riešením

všetkých jeho pochybností a neistôt.
S Máriou sa mu všetko stávalo ľahšie.

Čo viac si môže človek na zemi priať?
Dostávať takú zvláštnu náklonnosť
od takého stvorenia a mať ju vždy po
svojom boku pri akejkoľvek úlohe,
ťažkej či obyčajnej, bolo ako byť v
nebi. Čo na tom, že vďaka tejto
spoločnosti mohol kráčať púšťou na
úteku do Egypta alebo deň čo deň
pracovať v dielni v Nazarete.

Nezáležalo na tom, či sa veci vyvíjali
podľa jeho predstáv, alebo naopak.

Úsmev jeho ženy to všetko
zjednodušoval. Modlíme sa k Bohu,
aby sme jej lásku prijali tak, ako ju
prijali Mária a Jozef. „Ak sa ti zdajú
tvoje ruky prázdne, ak vidíš svoje
srdce chudobné na lásku, táto noc je
pre teba. Zjavila sa Božia milosť, aby
zažiarila v tvojom živote. Prijmi ju a
zažiari v tebe svetlo Vianoc“^[6].
—.

[1] *Tu vivens, Superis par, frueris Deo* (ty s Bohom smieš živým byť, úžasné šťastie pre teba). Hymnus sa používa pri vešperách na slávnosť svätého Jozefa (19. marca) a na pamiatku svätého Jozefa robotníka (1. mája).

[2] Svätý Tomáš Akvinský, *Komentár k Sentenciám Petra Lombarda*, lib. 4, d. 30, q. 2, a. 2, ad 5.

[3] František, *Anjel Pána*, 22-XII-2013.

[4] A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, tomo III, Rialp, Madrid 2003, s. 728, poznámka 170.

[5] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 31-XII-2006.

[6] František, *Homília*, 24-XII-2019.

dev.opusdei.org/sk-sk/article/18-decembra-pondelok/ (07.08.2025)